

Arrest

**nr. 167 534 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 januari 2016, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 februari 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 24 februari 2016, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 23 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de beschikking van 25 februari 2016 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN BEURDEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 juni 1995 in Limu (Jimma Zone, Oromia Region, Ethiopië), waar u tot uw vertrek woonde met uw moeder, broers en zussen. Uw vader zou als vrijheidsstrijder actief zijn in Eritrea, maar u kent zijn exacte verblijfplaats niet. U liep school in Ethiopië tot het moment van uw vertrek.

U verklaart dat uw familie sinds lang sympathieën voor de oppositie koesterde, meer in het bijzonder voor organisaties die opkomen voor de rechten van de Oromo gemeenschap zoals het OLF. Zelf verklaart u te hebben deelgenomen aan protesten en demonstraties in de regio, wanneer daarvoor werd opgeroepen. U zou twee maal zijn gearresteerd tijdens deze protesten, waarna u een aantal dagen illegaal werd vast gehouden. Op een bepaald moment slaagde u erin te ontsnappen tijdens het transport naar een andere gevangenis. U nam de benen en vertrok richting Europa.

Bij terugkeer naar Ethiopië vreest u de Ethiopische autoriteiten, gezien u uit de gevangenis ontsnapte.

U legt uw Ethiopische identiteitskaart neer. U legt geen documenten neer omtrent uw reisweg of asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

U kadert uw arrestatie, gevangenschap en uiteindelijke vlucht uit het land volledig in uw deelname aan twee demonstraties tegen het regime. U verklaart zelf expliciet dat uw activiteiten voor de oppositie zich louter beperkten tot deelname aan deze demonstraties (CGVS p. 4; p. 5). Uw verklaringen omtrent deze demonstraties zijn echter dermate vaag en tegenstrijdig dat uw deelname eraan niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Bijgevolg zijn ook uw arrestatie en gevangenschap die hieruit zouden zijn voortgevloeid niet geloofwaardig.

Wat eerst al opvalt is dat u bij de DVZ verklaarde aan drie demonstraties te hebben deelgenomen (Vragenlijst CGVS 3.3), terwijl u het bij het CGVS steeds over twee demonstraties hebt (CGVS p. 4, p. 5). Wanneer men u de vraag stelt verklaart u expliciet aan slechts twee demonstraties te hebben deelgenomen (CGVS p. 4). Het is weinig geloofwaardig dat u zich over een dergelijk eenvoudig feit dat bovendien de kern van uw asielrelaas uitmaakt zou vergissen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid werpt u louter op dat u niet hebt gezegd dat u aan drie demonstraties deel nam (CGVS p. 13). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt nochtans duidelijk dat u het over drie demonstraties had (Vragenlijst CGVS 3.3).

Bovendien vergist u zich niet enkel over het aantal demonstraties waaraan u zou hebben deelgenomen, ook over het doel van deze demonstraties legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaart u dat alle drie de demonstraties over land grabbing gingen, het illegaal in beslag nemen van de gronden van Oromo (Vragenlijst CGVS p.3.3). Bij het CGVS echter verklaart u dat de eerste demonstratie een studentenprotest was tegen het feit dat bepaalde studenten werden gedwongen hun studies stop te zetten wegens hun activiteiten voor de oppositie, terwijl de tweede demonstratie over land grabbing ging (CGVS p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wijzigt u uw verklaringen en zegt u opeens dat ook de eerste demonstratie over land grabbing ging (CGVS p. 13). Dit vermeldde u echter niet eerder tijdens het gehoor van het CGVS. Dat u uw verklaringen wijzigt na confrontatie met een tegenstrijdigheid ondermijnt alleen maar verder uw geloofwaardigheid.

Ook wat betreft de data van de verschillende demonstraties legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ zegt u dat ze plaatsvonden op respectievelijk 10.03.2005 EK (= 19.11.2012 GK) en 20.09.2006 EK (= 28.05.2014 GK). Uw verklaringen bij het CGVS omtrent de datum van de demonstraties zijn opvallend verwarrend en tegenstrijdig. Aanvankelijk zegt u dat u zich de datum van de demonstratie niet herinnert, maar wel de datum van uw arrestatie (CGVS p. 4). Dit is opmerkelijk, gezien u gearresteerd werd tijdens de demonstratie (CGVS p. 5) en beide data dus hetzelfde zijn. U zegt wel te weten dat de eerste demonstratie plaats vond in 2006 (CGVS p. 4). Enkele momenten later herinnert u zich de exacte datum opeens wel: 21.10.2006. Bij de DVZ verklaarde u ten eerste echter dat de demonstratie in 2005 plaats vond (Vragenlijst CGVS 3.1 en 3.3). Ook de exacte datum verschilt: bij de DVZ beweert u dat het op 10/03 EK was (Vragenlijst CGVS 3.1), terwijl u bij het CGVS verklaart dat het op 21/10 EK zou zijn geweest (CGVS p. 4). Nog even later in het gehoor wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u dat de tweede demonstratie in 2006 was, en de eerste in 2005 (CGVS p. 4). U verklaarde eerder echter duidelijk: "(...) de eerste demonstratie vond plaats in 2006.". Men vroeg u voor de zekerheid of de eerste

in 2006 plaats vond, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS p. 4). Het loutere feit dat uw verklaringen later wijzigend verandert weinig aan feit dat uw verklaringen verwarrend en tegenstrijdig zijn. Gevraagd naar wanneer in 2005 de eerste demonstratie dan wel plaats vond zegt u dat het in de vijfde maand moet zijn geweest, wat opnieuw een andere datum is dan bij de DVZ waar u zei dat het in de derde maand was (Vragenlijst CGVS 3.1). Verder in uw verklaringen heeft u het over uw tweede arrestatie “op de 21ste dag” en uw ontsnapping “op de 28ste dag”, waarmee u doelt op data. Ook dit is weer tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ, waar u beweerde gearresteerd te zijn op 20.09.2006 (Vragenlijst CGVS p. 5). Er wordt geenszins van u verwacht dat u alle exacte data uit uw asielrelaas uit het hoofd kunt afrotelen, maar wel dat u hierover coherente en duidelijke verklaringen kunt afleggen. Dat dit hier duidelijk niet het geval is ondermijnt uw geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u data instudeerde.

Gezien uw deelname aan deze twee demonstraties op basis van uw verklaringen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd zijn ook uw arrestatie en gevangenschap die hieruit zouden zijn voortgevloeid niet geloofwaardig. Naast het feit dat u zou hebben deelgenomen aan deze twee demonstraties geeft u doorheen uw verklaringen geen enkele blijk van enige politiek activisme waardoor u vervolging zou kunnen vrezen bij terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaart dat uw vader banden heeft met het OLF, maar details kunt u daarover in het geheel niet geven (CGVS p. 3; CGVS p. 14-15). Uw broers zouden sympathieën koesteren voor het OLF maar deden net als u niets anders dan deelnemen aan demonstraties (CGVS p. 3-4). Later beweert u evenwel toch dat uw broer zijn job kwijt raakte omwille van sympathieën voor het OLF, maar ook daarover kunt u weer geen details geven (CGVS p. 15). Uw familie kende ook geen problemen na uw vertrek (CGVS p. 6). Zelf verklaart u expliciet dat u niets anders deed dan deelnemen aan twee demonstraties (CGVS p. 4; p. 5). Hoewel u zelf zegt op te komen voor de rechten van Oromo blijkt uw kennis hieromtrent bijzonder beperkt. U kent geen andere organisaties of politieke partijen die de rechten van Oromo verdedigen, behalve het OLF (CGVS p. 13). Op basis van deze gegevens kan geenszins gesteld worden dat u omwille van uw politieke overtuiging enig risico zou lopen bij terugkeer naar uw land van herkomst en hierom nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gezien u geen enkel document neerlegt dat ook maar enige ondersteuning kan bieden voor de vervolgingsfeiten die u zegt te hebben meegemaakt, uw verklaringen betreffende deelname aan de twee demonstraties tegen het regime vaag en tegenstrijdig en aldus niet geloofwaardig zijn, en u verder ook in het geheel geen uitgesproken politiek profiel hebt dat tot vervolging in uw land van herkomst zou kunnen leiden, kan redelijkerwijs besloten worden dat er geen risico bestaat dat u op basis van de door u aangehaalde feiten vervolgd zal worden in geval van terugkeer naar uw land van herkomst of dat er omwille van die feiten een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in uw land van herkomst zoals omschreven in de definitie subsidiaire bescherming.

De algemene situatie in uw land van herkomst noopt verder niet tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster wijst er in het feitenrelaas in haar verzoekschrift op dat zij zich bij een Belgische organisatie voegde die zich inzet voor de Oromo gemeenschap. Zij voegt een schrijven van deze organisatie bij het verzoekschrift (bijlage 3). Verzoekster stelt dat zowel haar etnie als haar politieke activiteiten in haar land van herkomst nopen tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Bovendien is zij ingeschreven bij GAMS en voegt zij ter staving hiervan het bewijs bij het verzoekschrift (bijlage 4). Vrouwenbesnijdenis (FGM) wordt in haar land vaak uitgevoerd en kent in haar etnische groep zelfs een prevalentiegraad van 80%.

2.1.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM en artikel 4 (1) van de EU-kwalificatierichtlijn.

Verzoekster wijst op de elementen in de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zij past deze elementen toe op haar problemen en haar situatie.

Verzoekster benadrukt dat zij Oromo van etnie is. Dit is voor de gevestigde orde in Ethiopië op zich reeds voldoende reden om haar te discrimineren en haar mensenrechten te schenden. Verzoekster verwijst naar en citeert uit informatie inzake de situatie van de Oromo in Ethiopië. Zij stelt dat verweerder zich niet voldoende informeerde. Dit is in strijd met artikel 4 (3) van de EU-Kwalificatierichtlijn en de rechtspraak van het HvJ. Verweerder draagt een onderzoeks- en een samenwerkingsplicht.

Verzoekster stelt formeel dat zij een affiniteit heeft met de Oromo-zaak. Zij tracht ook in België het nodige te doen en is heden aangesloten bij de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG). Ter staving voegt zij een schrijven van de BOG bij het verzoekschrift (bijlage 3).

Verzoekster wenst er tenslotte op te wijzen dat zij ook vanwege haar geslacht aan vervolging wordt blootgesteld in Ethiopië. Zij verwijst naar artikel 409 van het Belgische Strafwetboek. Zij werd lid van GAMS en voegt hier het bewijs van bij het verzoekschrift (bijlage 4). Daar 80% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar besneden wordt, bevindt verzoekster zich in deze precare situatie. Verzoekster verwijst in deze naar de algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlage 8).

Verzoekster verwijst naar en citeert uit algemene informatie omtrent de houding van de Ethiopische autoriteiten. De overheid biedt geen steun aan de Oromo. Veel Oromo geloven dat ze doelwit zijn louter op basis van hun etnie. Verzoekster haalde hetzelfde aan tijdens het gehoor bij het CGVS. Verzoekster verwijst tevens naar de plaats van Ethiopië op de 'Ibrahim Index of African Governance' (bijlage 9). Deze is te wijten aan lage scores in de categorie 'participatie en mensenrechten'. De Ethiopische autoriteiten zullen dus duidelijk niet optreden tegen de mensenrechtenschendingen die Oromo dagelijks ondergaan. Tevens is het onwaarschijnlijk dat de staat zal optreden in verzoeksters specifieke geval. Betreffende de staatshulp in het geval van FGM, kan men zich vragen stellen bij de effectieve afdwinging van de straffen op deze praktijk. Tevens blijkt dat FGM nog wijdverspreid gebeurt. Verzoekster verwijst in deze naar algemene informatie (bijlage 10).

Volgens verzoekster leidt het voorgaande tot de conclusie dat zij, nog los van haar geloofwaardigheid over haar politieke engagement en activiteiten in haar land van herkomst, de vluchtelingenstatus moet krijgen. De rapporten over de Oromo spreken boekdelen. Zelfs een Oromo die niet sympathiseert met de oppositie kan preventief en zonder enige vorm van klacht of toegang tot de rechter worden gearresteerd. Voorts maakt het gegeven dat zij een Ethiopische jongedame van rond de 20 jaar is, dat een vrouwenbesnijdenis zeer aannemelijk is.

Verzoekster betoogt, verwijzende naar een document van UNHCR, dat het CGVS zich niet had mogen focussen op minder belangrijke elementen. Zij vervolgt:

“Verzoekster kan klaar en duidelijk de volgende belangrijke feiten vaststellen: zij heeft de Ethiopische nationaliteit, waarbij haar etniciteit als Oromo een zeer belangrijk element is. Verzoekster nam deel aan demonstraties waarbij de belangrijkste redenen waren dat de rechten van Oromo niet worden gerespecteerd. Dit kan gaan van het dwingen van studenten hun studies stop te zetten, vanwege hun activiteiten voor de oppositie, tot de situatie van land grabbing en de uitbreiding van de hoofdstad Addis Abeba. Dat verzoekster vervolgens gearresteerd werd en in wederrechtelijke detentie werd vast gehouden. Dat overigens geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat alle verklaringen hieromtrent wel gelijklopend zijn. Dat verzoekster tenslotte seksueel werd misbruikt in de gevangenis en minstens onmenselijk behandeld werd is tevens een element van materieel belang. Omtrent deze elementen werden geen tegenstrijdigheden vastgesteld door het CGVS.

Doch in tegenstelling tot het focussen op deze belangrijke en materiële elementen in het vluchtverhaal van mevrouw (N.H.), focust de protection officer in casu enkel op de minimale en niet ter zake doende tegenstrijdigheden betreffende de data en inhoud van de demonstraties waar verzoekster aan deelnam.”

Volgens verzoekster blijkt uit het vluchtrelaas ook dat zij veelvuldig werd blootgesteld aan een trauma. Zij verwijst naar de onwettige vasthouding, de erbarmelijke levensomstandigheden in de gevangenis, de verkrachting en de vluchtweg. Tevens verwijst zij andermaal naar het reeds aangehaalde document van UNHCR en naar de richtlijnen van de Australische regering over de beoordeling van de geloofwaardigheid. Gelet op verzoeksters leefsituatie en trauma's kan worden geloofd dat zij de waarheid sprak tijdens het gehoor. Minstens dient zij het voordeel van de twijfel te genieten.

Verzoekster verwijst naar artikel 4 (1) van de EU-Kwalificatierichtlijn en artikel 8 (2) (b) van de EU-Asielprocedurerichtlijn. Zij stelt:

“In voorliggende zaak is het duidelijk dat de protection officer van het CGVS haar samenwerkingsplicht met verzoekster niet naar behoren heeft uitgevoerd. Gedurende het interview werd immers uitsluitend gefocust op het gegeven dat verzoekster deelnam aan verschillende demonstraties en in hoeverre haar politieke overtuiging grond zou kunnen zijn voor het verlenen van de vluchtelingenstatus. Mevrouw (N.H.) haalde echter duidelijk aan veelvuldig gediscrimineerd te worden en dat haar rechten als mens veelvuldig geschonden werden door het loutere feit dat zij de Oromo-etniciteit heeft. Hier werd geen aandacht aan geschonken door de protection officer, waardoor verzoekster hier uiteraard niet verder op inging, denkend dat dit niet van belang was.”

Tevens wijst zij op hetgeen haar advocaat aanhaalde op het einde van het gehoor bij het CGVS. De ondervrager had moeten ingaan op alle mogelijke elementen die kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus doch liet dit na.

Verzoekster benadrukt andermaal het bijkomende element van FGM. Zij stelt dienaangaande:

“Het is immers niet zo dat het laattijdig mededelen van dit gegeven er automatisch toe moet leiden dat dit element niet geloofwaardig is. De nuttige elementen dienen ‘zo spoedig mogelijk’ te worden medegedeeld, doch dient hier rekening gehouden te worden met de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name de seksualiteit en de terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van het leven van verzoekster. (HvJ17 juli 2014, C-148/13, C-149/13 en C-150/13, §69)”

2.1.3. Verzoekster voert in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ook hier moeten haar situatie, afkomst en etnie in rekening worden gebracht. Verzoekster verwijst naar de reeds hoger gedane uiteenzetting. Zij is afkomstig van Ethiopië en is Oromo. Verzoekster haalt enkele risicogroepen aan waarbij een arbitraire detentie hoogstwaarschijnlijk zal voorkomen. Zij stelt dat kortom zo goed als iedere Oromo risico loopt. In deze verwijst zij naar algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlage 7 en 11). Met deze informatie en met haar etnie werd geen rekening gehouden. Het ligt ontegensprekelijk vast dat zij omwille van haar etnie een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Ondergeschikt staat het vast dat de veiligheidssituatie voor verzoekster niet van die aard is dat zij kan worden teruggestuurd.

2.1.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een attest van de BOG (bijlage 3), een lidkaart van GAMS (bijlage 4) en algemene informatie inzake de situatie van de Oromo en de praktijk van FGM in Ethiopië (bijlagen 5-11).

2.1.5. Op 5 januari 2016 legt verzoekster per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota de volgende nieuwe stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13): een medisch attest inzake haar besnijdenis (bijlage 12) en algemene informatie betreffende de situatie (voor Oromo) in Ethiopië (bijlagen 13-19).

Inzake bijlage 12 betoogt verzoekster in de aanvullende nota dat zij op 16-jarige leeftijd werd besneden, samen met haar zus. Zij draagt hiervan heden zowel fysiek als psychisch nog de gevolgen. De leeftijd waarop zij werd besneden heeft tot gevolg dat zij dit ritueel bewust meemaakte en zich de details nog kan herinneren. Een genitale verminking heeft voorts *“vaak psychologische gevolgen, hetgeen zich uitte in het interview”*. Volgens verzoekster beschikt het CGVS over voldoende informatie over FGM. Gedurende het interview werd hiernaar echter niet gevraagd en werd hierin geen interesse getoond. Dat FGM in haar regio dermate wijdverbreid is, maakt dat verzoekster hierin geen grond van vervolging zag. Zij wist niet dat FGM in België strafbaar is. Dat zij op haar 16^e met ontoereikende medische hygiëne werd besneden is eveneens een door haar ondergaan trauma.

Inzake de overige bijlagen betoogt verzoekster dat hieruit blijkt dat de situatie in Ethiopië (voor Oromo) nog aan het verslechteren is.

Voor het overige worden in de aanvullende nota enkele argumenten en stukken van het verzoekschrift hernomen en wordt hierin een repliek gevoerd tegen de inhoud van de nota van verwerende partij.

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar in verzoeksters aanvullende nota enkele argumenten en stukken van het verzoekschrift worden hernomen en een repliek wordt gevoerd tegen de inhoud van de nota van verwerende partij, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Gelet op voormelde bepaling wordt verzoeksters aanvullende nota slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd.

2.2.3. Waar verzoekster meermaals verwijst naar de inhoud van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de voormelde richtlijn verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. Verzoekster verwijst tevens naar artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005. Dienaangaande blijkt echter dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van deze richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende

wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.8. Verzoekster tracht in zowel het onderhavige verzoekschrift als haar aanvullende nota meermaals te laten uitschijnen dat zij getraumatiseerd zou zijn en psychologische problemen zou kennen. Tevens laat zij uitschijnen dat dit van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Zij kan in dit betoog echter geheel niet worden gevolgd. Verzoekster beperkt zich in deze immers tot het uiten van enkele vage, loutere algemene en ongefundeerde beweringen. Zij brengt geen medisch attest bij waaruit het bestaan van enig trauma of van psychologische problemen in haar hoofde kan worden afgeleid. Derhalve toont zij niet aan met zulke problemen te kampen; laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou leiden of niet bij machte mocht worden geacht om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma en de beweerde psychologische problemen haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekster stelde in de loop van haar asielprocedure dat zij in Ethiopië sympathiseerde met de oppositie, deelnam aan demonstraties en ingevolge hiervan meermaals werd gearresteerd.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd dat verzoekster (i) tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal demonstraties waaraan zij deelnam; (ii) tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het doel van deze demonstraties; (iii) eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde en niet bij machte bleek om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de data van de verschillende demonstraties waaraan zij deelnam; (iv) voor het overige geen blijk gaf van enig politiek activisme dat aanleiding zou kunnen geven tot een vrees voor vervolging; (v) bijzonder vage verklaringen aflegde over de vermeende banden van haar familieleden met het OLF; (vi) aangaf dat haar familie geen problemen kende na haar vertrek; (vii) een bijzonder beperkte kennis vertoonde over andere organisaties of partijen die de rechten van de Oromo verdedigen; (viii) geen enkel document neerlegde dat ook maar enige ondersteuning kan bieden voor haar asielrelaas.

Verzoekster betwist geen van de voormelde vaststellingen doch tracht deze af te doen als "*minimale en niet ter zake doende*" elementen en als gegevens die "*minder belangrijk*" zijn. Zij kan hierin echter bezwaarlijk worden gevolgd. De voormelde vaststellingen hebben immers stuk voor stuk betrekking op cruciale elementen in haar asielaanvraag. Zij volstaan om te besluiten dat aan verzoeksters beweerde politieke engagement, activiteiten en problemen in haar land van herkomst niet het minste geloof kan worden gehecht.

Verzoekster vestigt daarnaast de aandacht op haar lidmaatschap van de BOG en legt ter staving hiervan een schrijven van deze organisatie neer. Verweerder dient in deze echter integraal te worden bijgetreden waar deze repliceert:

"Verweerder stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft zich in België te hebben aangesloten bij de "Belgische Oromo Gemeenschap" (BOG) en ter staving hiervan een brief bijbrengt van de BOG d.d. 7 oktober 2015, doch dat verzoekster hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens haar gehoor op het Commissariaatgeneraal op 8 mei 2015. Nochtans zou verzoekster zich luidens deze brief reeds in maart 2015 hebben aangesloten bij deze groepering. Verweerder benadrukt dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verzoekster dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verweerder wijst er vervolgens op dat met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) een bijzondere bewijslast geldt. Enerzijds moet verzoekster een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet werd vervolgd in zijn of haar land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in:

United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV, nr. 2578 van 12 oktober 2007; RvV, beschikking nr. 129 409 van 19 juli 2013). In casu is niet geloofwaardig dat verzoekster in Ethiopië OLF sympathisant was, noch dat zij aldaar activiteiten voor het OLF zou hebben ondernomen, laat staan dat zij daardoor door de Ethiopische autoriteiten werd vervolgd of gevisieerd of zelfs in de negatieve aandacht stond. Verweerder ziet verder niet in hoe de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar aansluiting bij een groepering van Oromo in België, dan wel dat dit haar in een negatief daglicht zou stellen bij de Ethiopische autoriteiten.”

Waar verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat het loutere gegeven Oromo te zijn zou volstaan om aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit geheel niet kan worden aangenomen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster, benevens de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, ingevolge haar etnie geen concrete persoonlijke problemen kende in haar land van herkomst. Zij ontkende immers andere problemen te hebben gekend met haar autoriteiten, met haar medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, nr. 3. 9.). Derhalve toont zij evenmin aan dat zij bij een terugkeer plots wel problemen zou kennen ingevolge haar loutere etnie. Dat dit zo zou zijn, kan uit de door verzoekster bijgebrachte informatie evenmin worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5-11; stuk 13, bijlagen 13-19). Uit deze informatie blijkt geenszins dat de Oromo's, die met meer dan een derde van de bevolking de grootste etnische groep van Ethiopië uitmaken, in verzoeksters land van herkomst op systematische wijze worden gevisieerd of vervolgd. Wel blijkt hieruit dat er door de Ethiopische regering mensenrechtenschendingen worden begaan ten aanzien van Oromo's met een bepaald profiel. Waar dit vaak is ingegeven doordat de persoon in kwestie – al dan niet terecht – beschouwd wordt als dissident, lid van de oppositie of tegenstander van het regime, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar concrete asielmotieven, geenszins aannemelijk maakt dat zij zou worden aanzien als tegenstander van het regime en dat zij daardoor in de negatieve aandacht zou staan van de Ethiopische autoriteiten. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat zij enig ander van de in de bijgebrachte informatie vermelde risicoprofielen vertoont en dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verder vestigt verzoekster de aandacht op de praktijk van FGM in haar land van herkomst. Verzoekster formuleerde echter nooit eerder gedurende haar asielprocedure enige aan deze praktijk gerelateerde vrees. Indien zij zulke vrees koesterde, mocht dit van haar weldegelijk worden verwacht. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen. Verzoekster werd bij het CGVS uitdrukkelijk gewezen op de betrouwbaarheid van het gehoor en op de op haar rustende medewerkingsplicht (administratief dossier, stuk 6, p.2). De beweerde schaamte en schroom in hoofde van verzoekster kan aldus geen reden zijn om dermate belangrijk gegeven als een aan FGM gerelateerde vrees niet te melden. Waar zij in het verzoekschrift nog trachtte te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer dreigde te worden van FGM, blijkt uit het bij haar aanvullende nota gevoegde medische attest bovendien dat verzoekster reeds is besneden (rechtsplegingsdossier, stuk 13, bijlage 12). Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou dreigen te worden herbesneden. Evenmin duidt zij *in concreto* wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw slachtoffer zou worden van FGM.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven (haar politieke engagement en activiteiten, de aangevoerde problemen, haar etnie en de praktijk van FGM in haar land van herkomst), kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster poneert voorts weliswaar dat het zou vaststaan dat de veiligheidssituatie niet van die aard is dat zij kan worden teruggestuurd doch zij brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus weerlegt zij de bestreden beslissing niet waar omtrent de situatie in haar land van herkomst met recht wordt gesteld: *“De algemene situatie in uw land van herkomst noopt verder niet tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

Gelet op het voormelde toont verzoekster, de niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS